Denne forenelighed er inden for rammerne af meddelelsen om udvælgelsesprøve undergivet den enkelte udvælgelseskomités eget ansvar og sikres ved dennes uafhængighed og den i vedtægten pålagte tavshedspligt med hensyn til drøftelserne.

3. Den undersøgelse af egnetheden, som en udvælgelseskomité skal foretage, er frem for alt af sammenlignende karakter og dækkes af den grund af den tavshedspligt, der gælder for disse drøftelser, således at disse kun kan falde ind under Domstolens kontrol i tilfælde af åbenbar krænkelse af de regler, der gælder for udvælgelseskomiteernes arbejde.

4. Beslutningen om afholdelsen af udvælgelsesprøver fik sin endelige, juridiske udformning i de meddelelser om udvælgelsesprøver, der blev bragt til personalets kundskab. Det kompetente organs drøftelser, som de fremgår af mødereferaterne, kan kun tillægges betydning i strid med den omhandlede, klare afgørelse, hvis de tydeligt viser, at den formelle afgørelse er uforenelig med det, der faktisk blev besluttet ved afslutningen af drøftelserne.

I sagerne nr. 112, 144 og 145/73,

ANNA MARIA CAMPOGRANDE, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Bruxelles, avenue de l'Orée 19,

ALFRED DE VLEESCHAUWER, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Auderghem, 1160 Bruxelles, avenue F. Leemans 65,

og

JEANNE-MARIE BOUYSSOU, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Kraainem, 1950 Bruxelles, Drève St. Michel 10,

repræsenteret af Marcel Slusny, advokat ved Cour d'Appel, Bruxelles, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, Centre Louvigny, 34 B IV, rue Philippe II,

sagsøgere,

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sine juridiske rådgivere, Pierre Lamoureux og Giorgio Pincherle, som befuldmægtigede, med valgt adresse i Luxembourg hos Pierre Lamoureux, 14, boulevard Royal,

sagsøgte,

angående annullation af udvælgelsesprøverne KOM/A/264 — KOM/A/268 og de efterfølgende udnævnelser,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: formanden C. Ó Dálaigh, dommerne A. M. Donner og J. Mertens de Wilmars (refererende),

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammefattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Sagsøgerne er alle tre assistenter, henholdsvis i generaldirektorat XIV (tilnærmelse af lovgivningerne) i lønklasse B 3 (Campogrande), i generaldirektoratet for forbindelser med tredjelande, direktoratet for handelspolitik, i lønklasse B 2 (De Vleeschauwer) og i generaldirektoratet for konkurrence, direktoratet for aftaler og dominerende stillinger, i lønklasse B 1 (Bouyssou).

Ved en meddelelse i personaleposten nr. 186 a af 3. november 1971, blev det bekendtgjort, at Kommissionen havde vedtaget »meddelelser om interne udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver« med henblik på etablering af en ansættelsesreserve af personer, som — selv ved kategoriskifte — ville kunne ansættes i ledige stillinger som fuldmægtige i stillingsgruppe A 7/A 6 med begyndelsesplacering i lønklasse A 7. Udvælgelsesprøverne vedrørte 5 områder, der blev nævnt i meddelelserne:

1. Jura og administration
2. Økonomi
3. Finanser og regnskabsvæsen
4. Sociale områder
5. Landbrug og teknik

Inden for hvert område var der desuden fastsat forskellige valgmuligheder. De 5 meddelelser om udvælgelsesprøver, der blev bekendtgjort den 3. november 1971, omfattede en skriftlig prøve vedrørende udarbejdelse enten af en tjenestemeddelelse eller af et mødereferat, en mundtlig prøve vedrørende et emne af almen interesse, en mundtlig prøve vedrørende et selvvalgt emne og en sproglig prøve, der var både skriftlig og mundtlig.

Da Kommissionen havde anbefalet de forskellige udvælgelseskomiteer i videst muligt omfang at samordne prøverne, blev det besluttet, at emnet for den skriftlige og den mundtlige prøve vedrørende et emne af almen interesse skulle

være fælles for alle udvælgelsesprøverne. Efter bekendtgørelsen af meddelelserne meldte sagsøgerne sig som ansøgere vedrørende udvælgelsesprøverne KOM/A/264 (Campogrande og Bouyssou) og KOM/A/265 (De Vleeschauer).

Da udvælgelseskomiteen for KOM/A/264 havde besluttet ikke at lade frk. Campogrande deltage i prøverne, henvendte hun sig til udvælgelseskomiteens formand for at få ændret denne beslutning, og da den blev fastholdt, henvendte hun sig ved brev af 21. marts 1972 til hr. Coppé, der er medlem af Kommissionen. Den 22. marts 1972, dvs. dagen før de skriftlige prøver, fik hun meddelelse om, at hun kunne deltage. Mens udvælgelseskomiteen stadig gennemgik opgaverne, henvendte hun sig den 18. maj 1972 til Coppé for at meddele ham visse oplysninger om ændringer, der var blevet foretaget i betingelserne for optagelse på egnethedslisterne. Han svarede hende ved brev af 11. juli 1972, »at bestemmelserne vedrørende meddelelser om udvælgelsesprøver var blevet respekteret«. I mellemtiden var det ved brev af 15. juni 1972 blevet meddelt de tre sagsøgere, at det ikke var muligt at optage dem på listen over egnede ansøgere.

Parten Campograndes klage blev registreret i Kommissionens sekretariat den 6. september 1972. Kommissionens svar af 19. marts 1973 blev først meddelt Campogrande den 28. marts, dvs. efter indgivelsen af søgsmål nr. 112/73 den 22. marts 1973. Sagsøgerne De Vleeschauwers og Bouyssous klager, som blev registreret i sekretariatet den 13. og 14. september 1972, blev der først den 20. marts 1973 givet udtrykkeligt afslag på. Søgsmålene nr. 144/73 (De Vleeschauwer) og nr. 145/73 (Bouyssou) af 19. juni 1973 blev registreret på Domstolens justitskontor den 20. juni 1973.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at åbne den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

A — I sag nr. 112/73 nedlægger sagsøgeren Campogrande følgende påstande:

I stævningen:

Det stiltiende afslag på den administrative klage nr. 527 erklæres ugyldigt.

Det føres til retsbogen, at sagsøgeren støtter sit krav om annullation på anbringender om inkompetence, overtrædelse af eller manglende kendskab til tjenestemandsvedtægten og særlig dennes bilag III, magtfordrejning og/eller usaglig fravigelse af procedureregler såvel som på modpartens fejlagtige eller unøjagtige bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder.

1. Særlig under henvisning til det under 11, 12, 13, 14, 15 og 16 nævnte (søgsmålsgrunde I-II-III-IV-V-VI) erklæres hele fremgangsmåden for udvælgelsesprøven KOM/A/264, heri indbefattet meddelelsen om udvælgelsesprøven, for ugyldig;
2. fremgangsmåden for udvælgelsesprøverne KOM/A/265, KOM/A/266, KOM/A/267 og KOM/A/268, herunder meddelelsen om udvælgelsesprøverne, erklæres om fornødent ugyldig;
3. *subsidiært* — men kun for så vidt angår sagsøgeren — erklæres fremgangsmåden for udvælgelsesprøven KOM/A/264 for ugyldig;

   det bestemmes, at modparten for sit vedkommende på ny skal indlede udvælgelsesprøven;
4. det udtrykkelige afslag fra modparten ved brev af 11. juli 1972 på sagsøgerens administrative klage erklæres ugyldigt;
5. om fornødent annulleres de ansættelser, som måtte være foretaget efter afholdelsen af de annullerede udvælgelsesprøver;
6. sagsomkostningerne og øvrige udgifter i forbindelse med sagen pålægges modparten.

Subsidiært angående beviser:

7. Modparten pålægges at fremlægge sagsakterne vedrørende udvælgelsesprøverne KOM/A/264/265/266/267/268, heri indbefattet alle notater, dokumenter og referater, der ligger forud for meddelelsen om udvælgelsesprøven;

8. der træffes bestemmelse om vidneførsel:

   a) vedrørende forholdene under punkt 13, 14 og 15 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

   sagsøgeren udpeger følgende personer som vidner, idet denne opregning dog ikke er udtømmende:

   G. Krauss, De Corne, R. Bæyens, Reynier, Rogalla, W. Verheyden, Merck;

   b) vedrørende følgende forhold:

   da sagsøgeren klagede til J. Reynier over ikke at måtte deltage i prøverne ringede denne, mens sagsøgeren var til stede, til Krauss, der var formand for udvælgelseskomiteen, hvorefter han erklærede over for sagsøgeren, at hun ikke kunne deltage i prøverne, men at hun ikke skulle være ked af dette, da hun under alle omstændigheder, selv om hun deltog, ikke ville kunne bestå udvælgelsesprøven;

   sagsøgeren udpeger som vidne J. Reynier,

   c) vedrørende følgende forhold:

   Hr. Eeckhout udtalte til en af sagsøgernes kolleger, Hans-Udo Pfeiffer, at vi (hr. Coppé's kabinet) »har de største vanskeligheder med udvælgelseskomiteen for landbrugsområdet (KOM/A 268)«;

   Sagsøgeren udpeger som vidne Hans-Udo Pfeiffer.

I replikken:

Det føres til retsbogen, at sagsøgeren fastholder sine oprindelige påstande — som de fremgår af stævningens konklusion, der ovenfor er gengivet i sin helhed — med følgende tilføjelser:

1. Det bestemmes, at modparten skal fremlægge alle sagsakterne udover de i stævningen allerede omtalte, særlig, idet nærværende opregning dog ikke er udtømmende:

   a) de eksemplarer af *personaleposten*, der omhandles i parternes indlæg, og som endnu ikke er fremlagt;

   b) en udateret meddelelse fra hr. Coppé til Kommissionen afgivet efter et kommissionsmøde den 21. januar 1971;

   c) et notat nr. 4233 af 16. juli 1971 til Kommissionen fra generaldirektøren for personale og administration, Lamberto Lambert;

   d) et notat af 31. maj 1972 fra Lahnstein, kabinetschef for kommissionsmedlem Haferkamp, til Cardon de Lichtbuer, Coppé's kabinetschef;

   e) en følgeskrivelse af 27. juni 1972 til det sidstnævnte notat fra Cardon de Lichtbuer til Lamberto Lambert, generaldirektøren for personale- og administration.

2. Der træffes bestemmelse om vidneførsel vedrørende følgende faktiske omstændigheder:

   a) udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøven KOM/A/268 tillod nogle deltagere at aflægge den sproglige prøve på engelsk;

   sagsøgerne udpeger, uden at nærværende opregning er udtømmende, som vidner de ansøgere, der har fået adgang til udvælgelsesprøven, og som figurerer i referaterne fra denne;

   b) Krauss, formand for udvælgelseskomiteen KOM/A/264, erklærede over for Rudolf Schneider, at det, selv om han havde klaret den skriftlige del, ikke var umagen værd for ham at deltage i den

mundtlige, da han ikke kunne bestå udvælgelsesprøven;

sagsøgeren udpeger som vidne Rudolf Schneider.

B — I sag nr. 144/73 nedlægger sagsøgeren De Vleeschauwer følgende påstande:

I stævningen:

Den udtrykkelige afvisning af den administrative klage erklæres ugyldig:

det føres til retsbogen, at han støtter sine krav om ugyldighed på søgsmålsgrunde om inkompetence, overtrædelse af eller manglende kendskab til tjenestemandsvedtægten, særlig dennes bilag III, magtfordrejning og / eller usaglig fravigelse af procedureregler såvel som på modpartens fejlagtige eller unøjagtige bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder;

1. Særlig under henvisning til det under punkt 11, 12, 13, 14, 15 og 16 nævnte (søgsmålsgrunde I-II-III-IV-V-VI) erklæres hele fremgangsmåden for udvælgelsesprøven KOM/A/265, herunder meddelelsen om udvælgelsesprøven, for ugyldig;
2. fremgangsmåden for udvælgelsesprøverne KOM/A/264, KOM/A/266, KOM/A/267 og KOM/A/268, herunder meddelelsen om udvælgelsesprøverne, erklæres om fornødent for ugyldige;
3. *subsidiært* erklæres fremgangsmåden for udvælgelsesprøven KOM/A/265 for ugyldig for så vidt angår sagsøgeren;

   det bestemmes, at modparten for sit vedkommende på ny skal indlede udvælgelsesprøven;
4. om fornødent annulleres de ansættelser, som måtte være foretaget efter afholdelsen af de annullerede udvælgelsesprøver;
5. sagsomkostningerne og de øvrige udgifter i forbindelse med sagen pålægges modparten.

Subsidiært angående beviser:

6. Modparten pålægges at fremlægge sagsakterne vedrørende udvælgelsesprøverne KOM/A/264, KOM/A/265, KOM/A/266, KOM/A/267 og KOM/A/268, herunder alle notater, dokumenter og referater, der ligger forud for meddelelsen om udvælgelsesprøven.
7. der træffes bestemmelse om vidneførsel:

   a) vedrørende forholdene under punkt 13 og 14 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

      sagsøgeren udpeger som vidner, idet denne opregning dog ikke er udtømmende;

      G. Krauss, De Corne, R. Bayens, Reynier, Rogala, Verheyden og Merck;

   b) vedrørende forholdet under punkt 17 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

      sagsøgeren udpeger som vidne, idet opregningen dog ikke er udtømmende:

      Marisa Marenco;

   c) vedrørende forholdene under 21, 22 og 23 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

      sagsøgeren udpeger som vidne, idet denne opregning dog ikke er udtømmende: Étienne De Clercq;

   d) vedrørende forholdene under punkt 13 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

      sagsøgeren udpeger som vidne, idet denne opregning dog ikke er udtømmende:

      1) Carlo Vernimb fra generaldirektorat XIII i Luxembourg,
      2) Udo Wartenberg fra generaldirektorat VI i Bruxelles.

I replikken:

Det tilføres retsbogen, at sagsøgeren fastholder sine oprindelige påstande — som

de fremgår af konklusionen i stævningen, der ovenfor er gengivet i sin helhed — med følgende tilføjelser:

1. Det bestemmes, at modparten skal fremlægge alle sagsakterne ud over de i stævningen allerede omtalte, særlig, idet den nærværende opregning dog ikke er udtømmende:
   a) de eksemplarer af *personaleposten,* der omhandles i parternes indlæg og som endnu ikke er fremlagt;
   b) en udateret meddelelse fra hr. Coppé til Kommissionen, der er afgivet efter et kommissionsmøde den 21. januar 1971;
   c) et notat nr. 4233 af 16. juli 1971 til Kommissionen fra generaldirektøren for personale- og administration, Lamberto Lambert;
   d) et notat af 31. maj 1972 fra Lahnstein, kabinetschef for kommissionær Haferkampf, til Cardon de Lichtbuer, Coppé's kabinetschef;
   e) en følgeskrivelse af 27. juni 1972 til det sidstnævnte notat fra Cardon de Lichtbuer til Lamberto Lambert, generaldirektør for personale- og administration;
   f) bibliografien for det økonomiske område, ref. IX/1928/71 — F.D.I.N.
2. Der træffes bestemmelse om vidneførsel vedrørende følgende faktiske omstændigheder:
   a) udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøven KOM/A/268 tillod nogle deltagere at aflægge den sproglige prøve på engelsk;
      sagsøgeren udpeger som vidne, uden at nærværende opregning dog er udtømmende, de ansøgere, der fik adgang til udvælgelsesprøven, og som figurerer i referaterne fra den nævnte udvælgelsesprøve;
   b) Krauss, formand for udvælgelseskomiteen KOM/A/264, erklærede over for Rudolf Schneider, at det, selv om han havde klaret den skriftlige prøve, ikke var umagen værd for ham at deltage i den mundtlige, da han ikke kunne bestå udvælgelsesprøven.
      sagsøgeren udpeger som vidne Rudolf Schneider.

C — I sag nr. 145/73 nedlægger sagsøgeren Bouyssou følgende påstande:

I stævningen:

Den udtrykkelige afvisning af den administrative klage erklæres ugyldig. Det føres til retsbogen, at hun støtter sine krav om ugyldighed på søgsmålsgrunde om inkompetence, overtrædelse af eller manglende kendskab til tjenestemandsvedtægten, særlig dennes bilag III, om magtfordrejning og / eller usaglig fravigelse af procedureregler såvel som på modpartens fejlagtige eller unøjagtige bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder.

1. Særlig under henvisning til det under punkt 11, 12, 13, 14, 15 og 16 nævnte (søgsmålsgrunde I-II-III-IV-V-VI) erklæres hele fremgangsmåden for udvælgelsesprøven KOM/A/264, herunder meddelelsen om udvælgelsesprøven, for ugyldig;
2. fremgangsmåden for udvælgelsesprøverne KOM/A/265, KOM/A/266, KOM/A/267 og KOM/A/268, herunder meddelelsen om udvælgelsesprøverne, erklæres om fornødent ugyldig;
3. *subsidiært* erklæres fremgangsmåden for udvælgelsesprøve KOM/A/264 for ugyldig for så vidt angår sagsøgeren;
   det bestemmes, at modparten for sit vedkommende på ny skal indlede udvælgelsesprøven.
4. om formødent annulleres de ansættelser, som måtte være foretaget efter afholdelsen af de annullerede udvælgelsesprøver;
5. sagsomkostningerne og de øvrige udgifter i forbindelse med sagen pålægges modparten.

Subsidiært angående beviser:

6. Modparten pålægges at fremlægge sagsakterne vedrørende udvælgelsesprøverne KOM/A/264, KOM/A/265, KOM/A/266, KOM/A/267 og KOM/A/268, herunder alle notater, dokumenter og referater, der ligger forud for meddelelsen om udvælgelsesprøven;

7. der træffes bestemmelse om vidneførsel:

   a) om forholdene under punkt 13 og 14 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

   sagsøgeren udpeger som vidner, idet nærværende opregning dog ikke er udtømmende;

   Krauss, De Corne, Baeyens, Reynier, Rogala, Verheyden og Merck;

   b) om forholdet under punkt 17 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

   sagsøgeren udpeger som vidne, idet denne opregning dog ikke er udtømmende: Marisa Marenco;

   c) om forholdene under punkt 18 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

   sagsøgeren udpeger som vidner, idet denne opregning dog ikke er udtømmende: G. Krauss og Dusseaux;

   d) om forholdene under punkt 13 i fremstillingen af de retlige omstændigheder;

   sagsøgeren udpeger som vidner, idet denne opregning dog ikke er udtømmende: Carlo Vernimb, generaldirektorat XIII i Luxembourg og Udo Wartenberg, generaldirektorat VI i Bruxelles.

I replikken:

Det føres til retsbogen, at sagsøgeren fastholder sine oprindelige påstande som de fremgår af konklusionen i stævningen, der ovenfor er gengivet i sin helhed — med følgende tilføjelser:

1. Det bestemmes, at modparten skal fremlægge alle sagsakterne ud over de i stævningen allerede omtalte, særlig, idet den nærværende opregning dog ikke er udtømmende:

   a) de eksemplarer af *personaleposten,* der omhandles i parternes indlæg, og som endnu ikke er fremlagt,

   b) en udateret meddelelse fra hr. Coppé til Kommissionen, der er afgivet efter et kommissionsmøde den 21. januar 1971;

   c) et notat nr. 4233 af 16. juli 1971 fra Kommissionen til generaldirektør for personale og administration, Lamberto Lambert;

   d) et notat af 31. maj 1972 fra Lahnstein, kabinetschef for kommissionsmedlem Haferkampf, til Cardon de Lichtbuer, Coppé' kabinetschef;

   e) en følgeskrivelse af 27. juni 1972 til det sidstnævnte notat fra Cardon de Lichtbuer til Lamberto Lambert, generaldirektør for personale og administration.

2. Der træffes bestemmelse om vidneførsel vedrørende følgende faktiske omstændigheder;

   a) udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøven KOM/A/268 tillod nogle deltagere at aflægge den sproglige prøve på engelsk;

   sagsøgeren udpeger som vidner, uden at nærværende opregning er udtømmende, de ansøgere, der fik adgang til udvælgelsesprøven, og som figurerer i referaterne fra den nævnte udvælgelsesprøve;

   b) Krauss, formand for udvælgelseskomiteen KOM/A/264, erklærede over for Rudolf Schneider, at det, selv om han havde klaret den skriftlige prøve, ikke var umagen værd for ham at deltage i den

mundtlige, da han ikke kunne bestå udvælgelsesprøven;

sagsøgeren udpeger som vidne Rudolf Schneider.

D — Under de mundtlige forhandlinger har sagsøgerne desuden præciseret deres førnævnte bevistilbud og fremlagt nye sålydende tilbud:

1. det føres til retsbogen, at de som vidner vedrørende forholdet under punkt IIa i sagsøgeren De Vleeschauwer's replik (sag nr. 144/73 s. 45) udpeger Udo Wartenberg;

2. det føres til retsbogen vedrørende påstandene, at de tilbyder at bevise det samme forhold hvad angår udvælgelsesprøve KOM/A/264;

   de udpeger som vidne Hans Winkler;

3. de anmoder om bevisførelse ved vidner om det forhold, der er nævnt i sagsøgeren De Vleeschauwer's stævning under V og gentaget i replikken under F (s. 27);

de udpeger som vidner, uden at dette er udtømmende,

a) Étienne De Clercq;

b) Theodor Taks;

c) Henri Florin.

E — I sagerne nr. 112, 144 og 145/73 nedlægger Kommissionen påstand om, at Domstolen:

— frifinder sagsøgte ved at forkaste klagerne i deres helhed, idet disse savner fornødent grundlag;

— idømmer sagsøgerne sagsomkostningerne.

III — Parternes søgsmålsgrunde indsigelser og andre anbringender

Første afsnit: Fælles anbringender i de tre klager.

1. Efter sagsøgernes opfattelse må den første mangel, der gør udvælgelsesprøverne KOM/A/264 og KOM/A/265 ugyldige, ses i det forhold, at der ikke i meddelelserne om disse to udvælgelsesprøver blev angivet nogen aldersgrænse. Denne undladelse er en overtrædelse af artikel 1, 1 g) i bilag III til tjenestemandsvedtægten og udgør, som det fremgår af Domstolens dom af 22. marts 1972 (sag nr. 78/71, Costacurta, Recueil 1972, s. 163), en ugyldighedsgrund. Kommissionens meddelelse (i tillægget til personaleposten nr. 204 af 29. marts 1972), der oplyste, at denne undladelse i de pågældende interne meddelelser om udvælgelsesprøver betød, at den ved »nævnte udvælgelsesprøver havde anlagt den vurdering, at en aldersgrænse ikke var nødvendig«, afhjælper ikke den oprindelige ulovlighed.

I sit svarskrift gør Kommissionen gældende, at henvisningen til dommen af 22. marts 1972 som følge af meddelelsen, der blev offentliggjort den 29. marts 1972, er uden betydning. Da det drejede sig om interne udvælgelsesprøver for allerede ansatte, betød den omtalte meddelelse, at Kommissionen inden for rammerne af sin skønsbeføjelse vedrørende tjenestens behov havde anlagt den vurdering, at en aldersgrænse ikke var nødvendig. Kommissionen citerer endvidere dommen af 15. marts 1973 (sag nr. 37/72, Marcato, Sml. 1973, s. 361), i hvilken Domstolen på grund af manglende søgsmålsinteresse afviste et krav om annullation af en meddelelse om udvælgelsesprøve, der ikke angav nogen aldersgrænse, som uantagelig til realitetsbehandling, idet den navnlig henviste til, at forordning nr. 1473/72 (JO nr. 160 af 16. juli 1972, s. 1) gjorde tidligere obligatorisk omtale fakultativ, således at en annullation af meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke ville kunne stille sagsøgeren tilfreds. Dertil kommer, at angivelsen af en aldersgrænse kun kunne have været til skade for sagsøgerne i sagerne 144 og 145/73, da disse var født i henholdsvis 1932 og 1931, og da de stillinger, der skulle besættes, i vidt omfang var beregnet til at skulle besættes med unge tjenestemænd.

Sagsøgerne, der understreger en efterfølgende meddelelses uvirksomhed, svarer, at tjenestemænd og ansatte, der var mulige ansøgere, afholdt sig fra at deltage på grund af manglende fastsættelse af en aldersgrænse og henvisning til en sådan. Det er ikke af større betydning, at sagsøgerne ikke var i denne situation: enhver tjenestemand har søgsmålsinteresse i henhold til vedtægten. Hvad angår rækkevidden af Marcato-dommen, tilkommer det Domstolen at præcisere denne.

Sagsøgerne bestrider Kommissionens anbringende, ifølge hvilket de ikke i betragtning af deres alder havde nogen interesse i fastsættelse af en aldersgrænse, da de stillinger, der skulle besættes, i vidt omfang skulle besættes med unge tjenestemænd. De omtvistede udvælgelsesprøver var jo i realiteten »indhentningsprøver«, der i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 45, stk. 2 og i forbindelse med den påfølgende tiltrædelse af nye medlemsstater skulle begunstige overgangen til kategori A af allerede veltjente tjenestemænd i kategorie B. Det var først senere, at Kommissionen ændrede opfattelse og besluttede ved afholdelse af eksterne udvælgelsesprøver at forbeholde de samme stillinger for nye og unge emner, samt at den som følge heraf ændrede prøvernes karakter ved at instruere udvælgelseskomiteerne om at gøre dem meget vanskeligere. Dette forklarer den relative strenghed hos udvælgelseskomiteerne, bortset fra udvælgelseskomiteen for KOM/A/268. Udvælgelseskomiteernes restriktive holdning var blevet skærpet ved, at udvælgelsesprøverne var tilrettelagt som sideordnet med ad hoc-udvælgelsesprøver, der skulle muliggøre forfremmelsen af et vist antal tjenestemænd, hvis overordnede ventede at opnå den og den bestemte stilling.

I sin duplik indvender Kommissionen, at risikoen for »overlapning« mellem resultaterne af de omtvistede prøver og de eksterne udvælgelsesprøver ikke eksisterede, da gyldighedstiden for disse lister var forskellig, og da de bestående i de interne udvælgelsesprøver fik førsteret, en førsteret som er fremgået af de indtil slutningen af 1973 foretagne udnævnelser.

2. Sagsøgerne påberåber sig for det andet forskelsbehandlingen af deltagerne i udvælgelsesprøverne KOM/A/264/265/266/267/268. Mens disse i realiteten udgjorde en eneste udvælgelsesprøve, der afsluttedes med udarbejdelse af en enkelt liste over egnede ansøgere, viste visse af udvælgelseskomiteerne sig mildere end andre, sådan som det fremgår af de betragtelige forskelle mellem antallet af ansøgere, der blev optaget på egnethedslisterne (17 ud af 55 i udvælgelsesprøve KOM/A/264, 10 ud af 64 i udvælgelsesprøve KOM/A/265, 12 ud af 44 i udvælgelsesprøve KOM/A/266, 8 ud af 39 i udvælgelsesprøve KOM/A/267 og 28 ud af 51 i udvælgelsesprøve KOM/A/268).

Kommissionen svarer, at det ikke er rigtigt, at udvælgelsesprøverne skulle afsluttes med en enkelt egnethedsliste. I henhold til vedtægtens artikel 30 opstilles en liste over egnede ansøgere for hver udvælgelsesprøve. Der var i det foreliggende tilfælde 5 forskellige udvælgelsesprøver, der hver var beregnet på oparbejdelse af en reserve af fuldmægtige A 7/A 6 inden for forskellige specialer. Det er således med urette, sagsøgerne påberåber sig uensartetheden af resultaterne af de 5 udvælgelsesprøver. Da disse var forskellige hvad angår art og genstand, kunne resultaterne deraf kun være uens. Fra et praktisk synspunkt var det eneste, Kommissionen kunne gøre og gjorde, at bestræbe sig på ved at anbefale et samarbejde mellem udvælgelseskomiteerne at opnå en vis samordning af tilrettelæggelsen og afviklingen af prøverne.

Sagsøgerne svarer, at der, selv om der tilsyneladende var tale om separate udvælgelsesprøver, i virkeligheden forelå forbundne udvælgelsesprøver, da det tilstræbte mål var at oprette en fælles ansættelsesreserve. Resultaterne af de forskellige udvælgelsesprøver var i øvrigt blevet sammenfattet i en enkelt liste, der blev offentliggjort i personaleposten nr.

216 af 26. juni 1972. Ved at iværksætte sine bestræbelser på en samordning af udvælgelsesprøverne havde Kommissionen stiltiende anerkendt, at de ikke var separate. En lignende samordning — som dels indebar kontakter mellem udvælgelseskomiteerne, som ikke var nævnt i møderefereterne fra møderne, dels forbudte vertikale kontakter — var i øvrigt uigennemførlig og blev ikke realiseret. Sagsøgerne fremhæver som bevis herpå den forskellige bedømmelse vedrørende én og samme opgave for den samme ansøger, der deltog i to udvælgelsesprøver, de forskellige vurderinger fra udvælgelseskomiteen hvad angår visse ansøgeres adgang til prøverne, de indbyrdes diskussioner mellem udvælgelseskomiteerne vedrørende udarbejdelsen af egnethedslister og forskellighederne vedrørende karaktergivningen.

I sin duplik præciserer Kommissionen — hvad angår anbringendet om, at det tilstræbte mål med de tilsyneladende separate udvælgelsesprøver var oprettelsen af en fælles ansættelsesreserve — at de i overensstemmelse med ordlyden af »meddelelsen til personalet« af 30. juli 1971 var meningen faktisk »at gøre det muligt for tjenestemænd og andre ansatte... at overgå til en højere kategori i løbet af 1972«. En generel intern udvælgelsesprøve i dette øjemed var hverken ualmindelig eller diskriminatorisk. Sondringen mellem forskellige områder viste nødvendigheden af at oprette forskellige men ensartede ansættelsesreserver, som man kunne benytte sig af alt efter arten af de stillinger, der skulle besættes. Den offentliggørelse, administrationen havde foretaget i personaleposten nr. 216 af 26. juni 1972, udgjorde i denne henseende ikke en fællesliste over egnede ansøgere; der var blot tale om en alfabetisk opregning af resultaterne af de forskellige udvælgelsesprøver, der for hver ansøger angav den udvælgelsesprøve, han havde bestået. Udvælgelseskomiteerne havde udarbejdet forskellige lister, der blev fremsendt til Kommissionen, og som cirkulerede i generaldirektoraterne og andre tjenestegrene med henblik på forslag til ansættelse i de ledige stillinger. Hvad endelig angår de anbringender, sagsøgerne fremførte for at godtgøre, at en samordning ikke havde kunnet gennemføres, beviser disse blot udvælgelseskomiteernes uafhængighed. Den samordning, der er nødvendig i tilfælde, hvor en række udvælgelsesprøver organiseres, har været begrænset, da den hverken kan udstrækkes til områder, der strengt er forbeholdt udvælgelseskomiteerne, eller så meget des mere gennemtvinge en udligning af resultaterne.

3. Sagsøgerne påberåber sig for det tredje en forskelsbehandling på grund af, at udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøven KOM/A/268 til den sproglige prøve accepterede engelsk, idet den således forudså de nye medlemsstaters indtræden i De europæiske Fællesskaber, mens denne mulighed ikke blev givet af udvælgelseskomiteerne for de andre udvælgelsesprøver. Dette var særligt til skade for sagsøgeren Bouyssou, som er magister i engelsk fra Université de Paris og har diplom på højere engelskstudier.

Kommissionen hævder, at sagsøgernes påstande er urigtige og savner grundlag. Det fremgår ikke af referatet fra udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/A/268, at engelsk var tilladt ved den sproglige prøve. Under alle omstændigheder kunne det ikke have været diskriminerende over for deltagerne i andre udvælgelsesprøver eller over for sagsøgerne, der ikke deltog i udvælgelsesprøve KOM/A/268.

Sagsøgerne gør i deres replik opmærksom på, at Kommissionen ikke formelt bestrider, at engelsk blev benyttet, idet den helt forskanser sig bag referatet, som ikke nævner denne omstændighed. De tilbyder at føre vidner til støtte for deres påstand. Hvad angår deres manglende interesse i at påberåbe sig dette klagepunkt bemærker sagsøgerne, at der, eftersom udvælgelsesprøverne udgjorde »forbundne kår«, var sket det, at lettere vilkår ved én udvælgelsesprøve end ved en anden endeligt havde formindsket deres chancer for at blive optaget på den

fælles reserveliste. I duplikken føjer Kommissionen til sine tidligere bemærkninger, at det var fuldt ud tilladeligt, at en udvælgelseskomité ved den mundtlige prøve, der var fastsat i stillingsopslaget, tillod deltagerne at demonstrere deres sproglige kundskaber ud over kendskabet til det andet officielle sprog, der er obligatorisk. En sådan mulighed formindsker ikke ansøgernes chance i de andre udvælgelsesprøver.

4. Sagsøgerne klager for det fjerde over, at Kommissionen har forandret det oprindelige formål med de omtvistede udvælgelsesprøver ved at give formændene og medlemmerne af udvælgelseskomiteerne instruktioner om i videst muligt omfang at begrænse antallet af ansøgere, der blev optaget på egnethedslisterne, for derved at muliggøre en senere ansættelse ved almindelige udvælgelsesprøver. Dette fremgår navnlig af, at formanden for udvælgelseskomiteen i KOM/A/268 foreslog medlemmerne systematisk at nedsætte deltagernes points, hvad medlemmerne af udvælgelseskomiteen nægtede at gå ind på, hvilket igen forklarer antallet af bestående ansøgere i denne udvælgelsesprøve i forhold til de andre. Denne fremgangsmåde, der resulterede i, at kun 75 ansøgere blev optaget på egnethedslisten, mens der var 97 ledige stillinger, er i strid med artikel 5 i vedtægtens bilag III, ifølge hvilken antallet af ansøgere på egnethedslisten så vidt muligt skal være dobbelt så stort som antallet af de stillinger, der er genstand for udvælgelsesprøven. Instruktionerne om at anvende en restriktiv politik ved udarbejdelsen af egnethedslister udgør en magtfordrejning.

Kommissionen afviser klagen, idet den bemærker, at det fremgår af artikel 5, stk. 5 i vedtægtens bilag III, at den deri indeholdte bestemmelse kun følges »såvidt muligt«, og den kan pr. definition ikke følges, når det drejer sig om oprettelse af en ansættelsesreserve.

Sagsøgerne replicerer, at deres klage ikke støttes på en overtrædelse af af den i artikel 5 i vedtægtens bilag II fastsatte regel som sådan men på, at det drejer sig om en egentlig magtfordrejning. Ved at fravige bestemmelsen om at gennemføre en udvælgelsesprøve med overgang for øje og at erstatte den med planen om kun at oprette en liste over egnede ansøgere med et begrænset antal optagne, hvorefter vægten derfor blev lagt på ansættelse ved eksterne udvælgelsesprøver, krænkede Kommissionen bestemmelsen »patere legem quam ipse fecisti«. Det reducerede antal bestående og den deraf følgende krænkelse af artikel 5 lader sig ikke forklare ved betragtninger om force majeure men ved en velovervejet hensigt. Disse »manipulationer med andele« var i øvrigt genstand for en skrivelse af 31. maj 1971 fra Lahnstein, Haferkamps kabinetschef til Coppé's kabinetschef, Cardon de Lichtbuer, hvilken skrivelse af sidstnævnte blev oversendt til Lambert, generaldirektør for personale og administration. Sagsøgerne kræver denne skrivelse fremlagt.

Kommissionen bestrider ikke i sin duplik, at formålet med udvælgelsesprøven var at muliggøre kategoriskifte for tjenestemænd i kategori B. Dette fremgår tværtimod udtrykkeligt af naturen af udvælgelsesprøverne, som netop var interne udvælgelsesprøver. Heraf følger det imidlertid ikke, at man skulle have åbnet døren helt eller delvist for ukvalificerede ansøgere. Der er her tale om en fejlagtig og tendentiøs fortolkning af Kommissionens hensigter. Intet i meddelelserne til personalet (navnlig de der blev offentliggjort i personaleposten nr. 173 a af 30. juni 1971, nr. 174 af 13. august 1971 og nr. 183 af 3. november 1971) retfærdiggør en beskyldning af Kommissionen for magtfordrejning og krænkelse af reglen »patere legem quam ipse fecisti«.

Hvad angår skrivelsen af 31. maj 1972 fra Lahnstein protesterede Kommissionen mod sagsøgernes påberåbelse af skrivelser eller endog brevveksling mellem højere tjenestemænd, der ikke var adresseret til sagsøgerne. Hvad angår indholdet af skrivelsen ville Lahnstein gøre opmærksom på, at en streng be-

dømmelse af ansøgerne fra udvælgelseskomiteernes side med henblik på ikke at overskride et vist antal, der var aftalt på forhånd, ville være uacceptabel. En »numerus clausus«, der kan være acceptabel ved besættelsen af en stilling, kan efter hans opfattelse ikke anvendes som kriterium for vurderingen af disse ansøgeres kvalifikationer. Som følge af denne skrivelse havde han foreslået Cardon de Lichtbuer, at administrationen og Krauss, der var formand for en af udvælgelseskomiteerne og desuden præsiderede de såkaldte »samordningsmøder« tog kontakt med hinanden.

Af dette møde fremgik det, at der ikke eksisterede nogen »numerus clausus«, og at udvælgelseskomiteerne havde handlet helt uafhængigt.

5. Sagsøgerne påberåber sig ligeledes »manipulationer med karaktererne«. Med henblik på at reducere antallet af dem, der kunne optages på listerne, var der blevet givet ordre til at afvise ansøgere, der opnåede fra 48-52 points, sådan som det klart fremgår af referatet fra mødet i udvælgelseskomiteen for KOM/A/268, hvor formandens forslag i denne henseende blev forkastet, hvoraf man kan udlede, at tilsvarende forslag blev accepteret af de øvrige udvælgelseskomiteer. På grund af disse manipulationer blev sagsøgeren Campograndes karakter nedsat fra 52 til 47, mens de øvrige ansøgere, der havde opnået mellem 58 og 52 points, blev optaget på egnethedslisten. Sagsøgerne fremsætter i denne forbindelse forskellige bevistilbud ved vidner.

Efter Kommissionens opfattelse støttes denne klage kun på ubeviste og urigtige påstande. Alle de ansøgere, der på grundlag af udvælgelseskomiteernes bedømmelse havde opnået 48 points, blev optaget på egnethedslisten, og udvælgelseskomiteerne var uafhængige og suveræne i denne henseende.

Kommissionen finder vidneførsel og særlig det forhold, at vidner, der var medlemmer af udvælgelseskomiteerne, bliver afhørt om deres arbejde — utilladeligt på grund af, at udvælgelseskomiteernes arbejde og forhandlinger er hemmelige, og at disse organer er kollegiale.

6. Kommissionen bemærker, at sagsøgerne subsidiært påstår fremgangsmåden for udvælgelsesprøverne KOM/A/264 og KOM/A/265 kendt udgyldig, og at disse prøver for så vidt angår sagsøgerne skal indledes på ny. Efter Kommissionens opfattelse ses det ikke, hvordan en sådan fremgangsmåde skulle være mulig, da enhver uregelmæssighed medfører annullation af hele den pågældende udvælgelsesprøve, idet man i modsat fald risikerer at krænke konkurrenternes ligestilling.

Sagsøgerne forkaster denne indsigelse, idet de oplyser, at udvælgelsesprøverne ikke var »udvælgelsesprøver« i streng forstand, dvs. prøver med henblik på sammenligning og eliminering, men snarere eksaminer, der blot indeholdt en kontrol af kundskaber.

Kommissionen bestrider også påstandene om i fornødent omfang at annullere udnævnelser, der måtte være foretaget efter afholdelsen af de annullerede prøver.

Sagsøgerne replicerer, at der, hvis man finder udvælgelsesprøverne ulovlige, nødvendigvis må gælde det samme for de påfølgende udnævnelser.

Andet afsnit: Individuelle anbringender vedrørende de forskellige klager.

A — Klage nr. 112/73, Campogrande

7. Sagsøgeren Campogrande blev udsat for forskelsbehandling, fordi hun, efter at hendes deltagelse i udvælgelsesprøve KOM/A/264 først var blev forkastet, så sent som den 22. marts 1972 fik tilladelse til at deltage i prøverne, dvs. dagen før den skriftlige prøve, der fandt sted den 23. marts 1972. Hun havde altså først fået kendskab til det materiale, der skulle læses, 13 dage senere end de andre ansøgere.

Kommissionen afviser klagen, idet den oplyser, at det materiale, der skulle læses, og som blev meddelt ved brevet om adgang til deltagelse i prøverne, kun

vedrørte de mundtlige prøver, som skulle finde sted senere, og at en vis tidsmæssig forskel mellem ansøgerne under alle omstændigheder var uundgåelig i betragtning af det betydelige antal ansøgere, hvilket begrundede fordelingen af de mundtlige prøver på flere dage.

Sagsøgeren replicerer, at man ikke til selve de uligheder, der nu engang er forbundet med udvælgelsesprøver, kan føje mere eller mindre bevidste uligheder, der skyldes organisatorernes vilje eller fejlgreb. Hun blev udsat for forskelsbehandling på grund af usikkerheden omkring hendes adgang til deltagelse i prøven.

8. Sagsøgeren, der allerede ved brev af 18. maj 1972 forelagde ansættelsesmyndigheden sine klagepunkter vedrørende manipulationer med karakterer og forskelsbehandling, påstår den udtrykkelige beslutning af 11. juli 1972, hvorved hendes krav blev afvist, annulleret. Hun har endvidere fremsat en klage, der blev registreret på Kommissionens sekretariat under nr. 527, og som er baseret på de samme anbringender.

Denne klage blev ikke besvaret inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2 fastsatte frist, hvilket gælder som en stiltiende afvisning, der også omfattes af denne sag.

Kommissionen indvender herimod, at Domstolen allerede ved dom af 8. maj 1973 (Sag nr. 60/72, Capogrande mod Kommissionen, Sml. 1973, s. 489) har fastslået, at klagen mod Coppé's brev af 11. juli 1972 ikke kan antages til realitetsbehandling, da sagsøgerens brev af 18. maj 1972 ikke i henhold til vedtægtens artikel 90 kunne betragtes som en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren.

Sagsøgeren replicerer, at den indvending, Domstolen byggede på i dommen af 8. maj 1973, ikke længere har vægt, da Kommissionen har fået forelagt en klage.

B — Klage nr. 144/73, De Vleeschauwer og nr. 145/73, Bouyssou

9. Sagsøgerne De Vleesschauwer og Bouyssou lægger vægt på uregelmæssigheder ved afviklingen af den skriftlige prøve. Udvælgelseskomiteen havde faktisk meddelt ansøgerne, at den prøve, der nævntes under punkt III, 1) i meddelelsen om udvælgelsesprøven: »Udformning af en tjenestemeddelelse eller et mødereferat, hvis emner udvælgelseskomiteen fastsætter«, ligeledes indebar en udarbejdelse af en kritisk kommentar. Denne meddelelse om en ikke-fastsat prøve var desuden blevet oversat forskelligt af bedømmerne, som samtidig havde tillagt den kritiske kommentar forskelligt vægt ved karaktergivningen.

Efter Kommissionens opfattelse er klagepunktet hverken faktisk eller retligt begrundet. En prøve vedrørende udformningen af en tjenestemeddelelse eller et mødereferat indebærer, når den skal udarbejdes af ansøgere til stillinger i kategori A, en kritisk sammenfatning, altså en kommentar. Rettelsen af hver ansøgers prøver var blevet foretaget af to forskellige bedømmere, og alle censorerne var i besiddelse af de samme skrivelser, som gav oplysninger om de kriterier, der skulle følges ved bedømmelsen.

Sagsøgerne svarer, at ordlyden af en meddelelse om stillingen binder udvælgelseskomiteen, uanset hvad der kræves ved udformningen af et referat, på samme måde som ansøgerne.

Kommissionen svarer, at man ikke kan reducere et mødereferat til en simpel sammenfatning, og at såvel instrukserne til ansøgerne som de ekstra forklaringer, der blev givet ved den skriftlige prøve, klart lod forstå, hvilken slags arbejde der forventedes af ansøgerne.

10. Sagsøgerne De Vleeschauwer og Bouyssou gør desuden gældende, at en ny kilde til forskelsbehandling af ansøgerne ved de forskellige udvælgelsesprøver lå i det forhold, at resultaterne af prøverne ved udvælgelsesprøve KOM/A/268 kun angaves ved én karakter pr. ansøger uden sondring mellem karaktergivningen for de skriftlige, mundtlige og sproglige prøver, som det var tilfældet ved de andre tilsvarende udvælgelsesprøver. Enhver kontrol fra ansættelsesmyn-

dighedens, modpartens eller Domstolens side var således umuliggjort.

Efter Kommissionens opfattelse var udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/A/268 hverken i kraft af vedtægten, navnlig dennes bilag II, eller af meddelelsen om udvælgelsesprøven forpligtet til at fremlægge resultaterne i detaljer.

Som svar herpå bemærker sagsøgerne, at de — hvis de på forhånd havde vidst, at udvælgelseskomiteen for KOM/A/268 ved fremlæggelsen af resultaterne ville anvende denne form, som i så høj grad lettede muligheden for gunstige resultater, at de bestående udgjorde 33,7 % af deltagerne — også ville have deltaget i denne udvælgelsesprøve. Kommissionen forkaster dette ex post facto ræsonnement.

11. Det er almindelig kendt, at tre ansøgere til udvælgelsesprøve KOM/A/268 var blevet forberedt grundigt til denne udvælgelsesprøve af kontorchef Ries og frk. Hoeller, der begge sad i udvælgelseskomiteen.

Kommissionen erklærer, at den ikke finder, at det forhold, at en overordnet hjælper sine underordnede med at forberede sig til en udvælgelsesprøve, hvoraf deres avancement afhænger, i sig selv er forkasteligt. Sagsøgernes påstand er i øvrigt ubevist.

Efter sagsøgernes opfattelse bør overordnede, der har hjulpet deres underordnede med at forberede sig til en udvælgelsesprøve, afslå at tage sæde i udvælgelseskomiteen. I og med at de har deltaget i udvælgelseskomiteens arbejde, er hele denne prøve blevet ugyldig.

C — Klage nr. 144/73, De Vleeschauwer

12. Sagsøgeren i sag nr. 144/73 mener, at ansøgerne til udvælgelsesprøve KOM/A/265 blev udsat for to former for forskelsbehandling i forhold til ansøgerne til de andre udvælgelsesprøver. For det første blev der kun 10 dage før indledningen af udvælgelsesprøven givet meddelelse om en ny specialemulighed (energiøkonomi), hvilket begunstigede ansøgere, der allerede havde virket inden for dette område.

For det andet blev visse oplysninger om den litteratur, som ansøgerne ved udvælgelsesprøve KOM/A/265 kunne hente oplysninger i, først meddelt i personaleposten nr. 187 af 8. november 1971.

Hvad angår tilføjelsen af den sekundære valgmulighed, »energiøkonomi«, gør Kommissionen gældende, at denne foranstaltning kun kunne komme ansøgerne ved udvælgelsesprøven til gode. I øvrigt gælder den fordel, som ansøgere, der arbejder inden for den pågældende sektor havde, for alle de specielle emner. Tilføjelsen af valgmuligheden »energiøkonomi« var sket kun 9 dage efter meddelelsen om valgmulighederne ved den mundtlige prøve, der blev offentliggjort i personaleposten nr. 186 a af 3. november 1971, mens fristen for indsendelse af ansøgninger forblev den 22. november 1971. De mundtlige prøver vedrørende disse emner, hvortil den omstridte litteratur knyttede sig, fandt under alle omstændigheder først sted den 18. og 19. april 1972.

Sagsøgeren svarer, hvad angår emnet »energiøkonomi«, at meddelelsen i personaleposten nr. 188 a af 12. november 1971 var sket mere end 3 måneder efter meddelelsen i personaleposten nr. 173 a af 2. august 1971, der allerede som sekundært emne angav »international handel«. Hvad angår litteraturen, var det vanskeligt straks at angive, hvilken forskydning der var sket til skade for ansøgere, der havde valgt »international handel« eller »økonometri«, men forskydningen var sket og var utilstedelig.

I duplikken lægger Kommissionen vægt på den foreløbige, rent informative karakter af meddelelsen fra Coppé i personaleposten nr. 173 a. Den benægter, at der hvad angår litteraturen fandt nogen som helst forskelsbehandling sted, da ansøgeren havde fuldt tilstrækkelig tid til at forberede sig til det valgte emne.

13. Sagsøgeren De Vleeschauwer påberåber sig endnu en række klagepunkter baseret på en sproglig forskelsbehand-

ling ved afviklingen af udvælgelsesprøven:

a) utilstrækkeldige oplysninger vedrørende lokaliseringen af den tekst, der skulle sammenfattes ved den skriftlige prøve, havde været til ulempe for ansøgerne med nederlandsk som modersmål;

b) oplysningerne til ansøgerne ved den samme skriftlige prøve var først blevet givet på fransk til ulempe for ansøgere, der ikke havde fransk som modersmål;

c) i den anbefalede litteratur figurerede et internt dokument fra Kommissionen, som oprindeligt var affattet på tysk og forelå i fransk oversættelse, mens der ikke fandtes nogen nederlandsk oversættelse;

d) ved sprogprøven skulle de ansøgere, der modtog deres indkaldelse på nederlandsk, oversætte til deres modersmål, mens de øvrige ansøgere, som havde valgt at gennemføre udvælgelsesprøven på et andet sprog, havde den fordel at skulle oversætte fra deres modersmål.

Vedrørende det første punkt svarer Kommissionen, at tidstabet var minimalt, hvortil sagsøgeren replicerer, at der må tages hensyn til den almindelige forvirring, der først ophørte efter en halv times tid.

Det andet klagepunkt havde kun minimal betydning efter Kommissionens opfattelse, da sagsøgeren havde perfekt kendskab til fransk og under alle omstændigheder har haft den foreskrevne tid til rådighed. Sagsøgeren svarer, at det, der er af betydning, er, at de andre ansøgere havde mere tid til rådighed.

Hvad angår klagepunktet vedrørende litteraturen henviser Kommissionen på ny til sagsøgerens kendskab til tysk og fransk. Sagsøgeren indvender, at Kommissionen ifalder ansvar, da det drejer sig om et af dens egne dokumenter.

Hvad endelig angår sprogprøven, mener Kommissionen, at sagsøgeren i hvert fald ikke har været ugunstigt stillet, da oversættelse til modersmålet notorisk er lettere. For sagsøgeren var dette ikke nogen absolut gældendeg regel, eftersom han kan have haft interesse i at oversætte til fransk, der var hans arbejdssprog. Kommissionen fremhæver den forvirring, der er opstået i sagsøgerens argumentation, idet han på den ene side hævder, at han ville foretrække at oversætte til fransk frem for til sit modersmål, og på den anden side klage over, at han har været tvunget til at studere visse dokumenter udelukkende i deres franske version.«

Ved skriftvekslingens afslutning anmodede Domstolen parterne om visse supplerende oplysninger og fremlæggelse af visse dokumenter.

Sagsøgeren i sag nr. 144/73, Bouyssou, blev i betragtning af hendes udnævnelse i en stilling i lønklasse LA 7 i Rådet opfordret til at forklare, hvilken reel interesse hun havde i den påståede annullation. Hun gjorde gældende, at hun endnu ikke var blevet fastansat i Rådets sprogtjeneste, og at hun under alle omstændigheder foretrak en faglig karriere i Kommissionen på grund af såvel sine kundskaber og tidligere erfaring som det større antal avancementmuligheder.

Kommissionen blev bedt om at udtale sig om, hvilken virkning offentliggørelsesdatoen for rettelsen angående aldersgrænsen havde for deres anbringender. Kommissionen svarede, at rettelsen af 29. marts 1972 var nødvendiggjort af Domstolens dom af 22. marts 1972 i sag nr. 78/71, Costacurta mod Kommissionen (Recueil 1972, s. 163), og at den ønskede så omhyggeligt som muligt at efterkomme denne doms anvisninger.

Hvad angår udvælgelsesprøverne KOM/A/264 til 268, i hvilke der ved dommens afsigelse allerede var afholdt skriftlige prøver, havde Kommissionen i denne henseende valget mellem to løsninger.

— annullere meddelelserne om udvælgelsesprøver, offentliggøre nye og påbegynde hele proceduren igen, skønt denne har været gennemført på en sådan måde, at ansøgernes alder ikke

har kunnet spille nogen rolle; dette ville udelukkende have til formål at opfylde et rent formelt krav, idet ingen udvælgelseskomité har brugt alderen som begrundelse for at udelukke en ansøger fra adgang til udvælgelsesprøven;

— forklare grundene til ikke at angive nogen aldersgrænse i meddelelserne om udvælgelsesprøver. Den indledte procedure kunne således fortsætte, uden at det gav anledning til nogen forskelsbehandling, da Kommissionen klart havde tilkendegivet, at den ikke ved bedømmelsen ville tage hensyn til ansøgernes alder.

Den ulempe, den første løsning ville have medført for såvel Kommissionen som ansøgerne, fik Kommissionen til at foretrække den anden.

Kommissionen blev ligeledes opfordret til at udtale sig om den måde, hvorpå ansættelsen sker, efter at der er udarbejdet en såkaldt almindelig reserveliste.

Kommissionen forklarer, at generaldirektoratet for administration efter at reservelisterne, der indeholder navnene på ansøgere med sammenlignelige kvalifikationer, er blevet sendt rundt til de forskellige generaldirektorater — samler de forespørgsler, det modtager, og kontrollerer deres overensstemmelse med ansøgernes kvalifikationer og den udvælgelsesprøve, ansøgerne har bestået. Aktsamlingen fremsendes til Kommissionen. Denne træffer afgørelse om udnævnelsen af de udvalgte, idet den påser, at stillingen ikke alene svarer til disses evner, som de fremgår af den personlige aktsamling eller af de personlige oplysninger, men ligeledes til det valgte speciale.

I det foreliggende tilfælde var de ansøgere, der var optaget på egnethedslisten, blivet udvalgt til at blive udnævnt i ledige stillinger, der svarede til deres uddannelse. Et nøgjagtigt sammenfald mellem ansøgernes kvalifikationer og hver af de ledige stillinger var selvfølgelig umuligt.

En kontrol af listen over udnævnelser til bestemte stillinger af personer, der har bestået de pågældende udnævnelsesprøver, viser, at der i intet tilfælde er blevet udnævnt en ansøger i en stilling, der ikke har været forenelig med hans evner, sådan som disse er kontrolleret af udvælgelseskomiteerne.

Kommissionen har efter anmodning fra Domstolen fremskaffet følgende dokumenter:

— Meddelelsen fra Coppé efter mødet den 21. januar 1971;

— skrivelsen af 16. juni 1971 fra generaldirektør Lamberto Lambert;

— skrivelsen fra kommissionsmedlem Haferkamp's kabinetschef Lahnstein til Coppé's kontorchef Cardon de Lichtbuer og brevet fra Cardon de Lichtbuer, hvormed nævnte skrivelse blev fremsendt til Lamberto Lambert, samt svaret fra Krauss, formand for udvælgelseskomiteen KOM/A/264.

— listen over udnævnelser blandt de bestående i udvælgelsesprøverne med angivelse af udvælgelsesprøve og valgt emne såvel som af arbejdsområdet og den stilling, de er udnævnt i.

Under de mundtlige forhandlinger, der fandt sted den 13. juni 1974, har sagsøgerne, respræsenteret af advokat Slusny, og Kommissionen, repræsenteret af G. Pincherle, nærmere uddybet de argumenter, der er fremført under skriftvekslingen.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 9. juli 1974.

Præmisser

1 I klagerne nedlægges der principalt påstand om annullation af udvælgelsesprøverne KOM/A/264, KOM/A/265 og om nødvendigt af udvælgelsesprø-

verne KOM/A/266, KOM/A/267 og KOM/A/268 såvel som af de ansættelser, der måtte være foretaget som følge af disse udvælgelsesprøver;

2 der nedlægges subsidiært påstand om, at Domstolen skal pålægge Kommissionen for sagsøgernes vedkommende på ny at indlede de udvælgelsesprøver, hvortil sagsøgerne var indskrevet;

3 desuden nedlægges der ved klage nr. 112/73 påstand om annullation af indholdet af det brev af 11. juli 1972, fra et medlem af Kommissionen, hvori det blev afslået at tage hensyn til sagsøgeren Campograndes klager, over afholdelsen af de omtvistede udvælgelsesprøver;

4 denne påstand falder fuldstændig sammen med klagernes hovedgenstand;

5 da klagerne i vidt omfang vedrører de samme handlinger og støttes på de samme søgsmålsgrunde, bør der træffes afgørelse herom ved en enkelt dom.

6 I sit møde den 22. juli 1971 forhandlede Kommissionen — med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve for stillinger i løbebane A7/A6 — om afholdelse af interne udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, hvorfra de bestående, efter at være optaget på egnethedsliste — dette er sagsøgerens opfattelse — eller på flere egnethedslister — hvilket er sagsøgtes opfattelse — skulle udtages ved kategoriskifte at udnævnes i ledige fuldmægtigstillinger;

7 i referatet fra dette møde nævnes det blandt andet, at det drejer sig om »indhentningsprøver for tjenestemænd i kategori B«, at 6 udvælgelsesprøver, opdelt efter emne, skal organiseres således, at de dækker alle Kommissionens aktivitetsområder, og at der skal fastsættes en procedure, der sikrer en harmonisering af de kriterier, som lægges til grund af de forskellige udvælgelseskomiteer;

8 den 3. november 1971 offentliggjorde Kommissionen 5 meddelelser om udvælgelsesprøve vedrørende 5 specifikke områder, nemlig: KOM/A/264 jura og administration, KOM/A/265 økonomi, KOM/A/266 finans- og regnskabsvæsen, KOM/A/267 sociale områder og KOM/A/268 landbrug og teknik, der hver desuden omfattede forskellige valgmuligheder;

9 disse meddelelser om udvælgelsesprøve angav ikke nogen aldersgrænse;

10 de forbeholdt ikke deltagelsen i prøverne for tjenestemænd i kategori B, og tjenestemænd i kategorierne LA og C deltog heri;

11 sagsøgeren Campogrande meldte sig til udvælgelsesprøve KOM/A/264 (jura og administration) og bestemte sig for det valgfri emne »institutionelle spørgsmål inden for Fællesskaberne«; sagsøgeren Bouyssou valgte i samme udvælgelsesprøve »konkurrenceregler«, og sagsøgeren De Vleesschauwer i udvælgelsesprøve KOM/A/265 (økonomi) »international handel«;

12 den 15. juni 1972 fik alle 3 sagsøgere meddelelse om, at det i betragtning af deres resultater i prøverne ikke var muligt at optage dem på egnethedslisten.

13 Sagsøgerne støtter sig — ud over visse søgsmålsgrunde, som er særlige for deres egne klager — på 4 søgsmålsgrunde, hvoraf de 3 første vedrører betingelserne for den korrekte organisering af udvælgelsesprøverne og den fjerde krænkelse af artikel 1, litra g) i tjenestemandsvedtægtens bilag III, der vedrører pligten til at angive en aldersgrænse i meddelelser om udvælgelsesprøve;

14 disse søgsmålsgrunde må først undersøges.

I—Vedrørende de søgsmålsgrunde, som er fælles for de tre klager

15 Sagsøgerne gør i første række gældende, at alle de omtvistede udvælgelsesprøver er ulovlige, fordi Kommissionen har forsømt at harmonisere de bedømmelseskriterier, der skulle anvendes af de forskellige udvælgelseskomiteer og de krav, der blev opstillet ved prøverne, skønt den burde have gjort dette, eftersom det i virkeligheden drejede sig om én enkelt udvælgelsesprøve eller i det mindste om udvælgelsesprøver, der skulle munde ud i en enkelt egnethedsliste, idet prøverne var beregnet på etablering af en enkelt ansættelsesreserve;

16 således skulle der, navnlig til skade for sagsøgerne, være sket en forskelsbehandling af deltagerne i visse udvælgelsesprøver i forhold til deltagerne i andre;

17 desuden mener sagsøgerne, at disse udvælgelsesprøver for at være lovlige af samme grunde burde have været bedømt som et hele, således at fejl ved én udvælgelsesprøve — der er til fordel for visse ansøgere — ville medføre, at de alle blev ulovlige.

18 »En tjenestemands overgang fra en gruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori, kan« i henhold til artikel 45, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten »kun finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve«;

19 på den anden side er muligheden for besættelse af ledige stillinger på grundlag af udvælgelsesprøver med henblik på oprettelse af en reserve til senere ansættelse udtrykkeligt hjemlet i samme vedtægts artikel 29, stk. 1;

20 set under ét tillader disse to bestemmelser ubestrideligt organisering af udvælgelsesprøver med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af bestående ansøgere, der hører til en lavere kategori, men som senere efter tjenestens behov kan udnævnes i fuldmægtigstillinger i løbebane A7/A6;

21 da det ved reservens almene karakter tilsigtes at besætte ledige stillinger af samme art og i samme løbebane men med forskellige arbejdsområder, kan oprettelse af en sådan reserve ske ved flere udvælgelsesprøver, der indebærer en vis grad af harmonisering;

22 denne af Kommissionen ønskede harmonisering blev først og fremmest gennemført ved at afholde fælles generelle prøver, som blev suppleret med særskilte prøver svarende til de særlige sagsområder;

23 harmoniseringen fandt herefter udtryk i nedsættelse af et udvalg — sammensat af medlemmer af de forskellige udvælgelseskomiteer — der før afviklingen af prøverne holdt to møder med henblik på at opnå enighed om udvælgelseskomiteernes arbejde og senere et møde med henblik på i et vist omfang at harmonisere karaktergivningen samt nedsættelse af en arbejdsgruppe, som skulle fastsætte retningslinjer for bedømmerne, altsammen med henblik på under hensyntagen til udvælgelseskomiteernes uafhængighed at udarbejde »sammenlignelige« egnethedslister;

24 selv om Kommissionen tilsigtede at harmonisere betingelserne for de omtvistede udvælgelsesprøver i et vist omfang, havde den ret til — som den gjorde — at afholde forskellige udvælgelsesprøver, der førte til særskilte egnethedslister og svarede til nødvendigheden af at besætte forskellige funktioner, der dog alle svarede til fuldmægtigstillinger, men således, at disse derefter kun blev givet til tjenestemænd, der havde bestået en udvælgelsesprøve inden for et sagsområde, som svarede til den ledige stilling;

25 en sammenligning mellem de af ansøgerne valgte emner og opslagene af de stillinger, som de senere blev ansat i, viser, at dette faktisk skete, ihvertfald i det store flertal af tilfælde;

26 selv om dette krav om overensstemmelse i visse tilfælde ikke blev overholdt, følger det ikke deraf, at udvælgelsesprøverne var ulovlige, men alene, at det var tvivlsomt, om disse forfremmelser var lovlige.

27 Udvælgelseskomiteen for hver udvælgelsesprøve skulle herefter forene ønskeligheden af i et vist omfang at harmonisere prøvebetingelserne med kravet om at bedømme ansøgerne efter egnede kriterier med henblik på, at de skulle varetage de funktioner, som beståelsen af den valgte udvælgelsesprøve gjorde dem egnet til;

28 denne forenelighed er inden for rammerne af meddelelsen om udvælgelsesprøve undergivet den enkelte udvælgelseskomités eget ansvar og sikres ved dennes uafhængighed og den i vedtægten pålagte tavshedspligt med hensyn til drøftelserne;

29 forskelle i bedømmelsen ved de forskellige udvælgelsesprøver er således ikke alene uundgåelige men også lovlige, selv hvad angår de fælles prøver, da vurderingen af disse sidstnævntes betydning kan variere efter de forskellige udvælgelseskomiteers skøn som følge af de forskellige krav, som varetagelsen af de særskilte funktioner stiller.

30 Det er med urette, at sagsøgerne — til støtte for det af dem anførte om, at det i virkeligheden drejede sig om en enkelt udvælgelsesprøve — gør den omstændighed gældende, at Kommissionen i personaleposten nr. 216 af 26. juni 1972 offentliggjorde en fælles egnethedsliste, der omfattede alle bestående ansøgere;

31 denne offentliggørelse indeholdt en alfabetisk liste over alle de ansøgere, der udgør den ansættelsesreserve, til hvis oprettelse de forskellige udvælgelsesprøver skulle bidrage, men ved siden af hver tjenestemands navn blev angivet, hvilken udvælgelsesprøve han havde deltaget i, mens de for hver udvælgelsesprøve særlige egnethedslister i øvrigt blev tilsendt Kommissionen af udvælgelseskomiteerne.

32 Da det herefter i det foreliggende tilfælde er godtgjort, at det drejede sig om forskellige udvælgelsesprøver, som blev bedømt af forskellige udvælgelseskomiteer, har sagsøgerne intet grundlag for at klage over, at der var forskel på de krav, der blev stillet i den udvælgelsesprøve, hvori hver enkelt af dem deltog, og kravene i de andre;

33 deres tilbud om bevis i så henseende bør følgelig afslås som irrelevante for sagen.

34 Sagsøgerne påstår i anden række, at udvælgelsesprøverne ikke blev planlagt og organiseret i tjenestens interesse men for at begunstige visse bestemte ansøgere.

35 På trods af denne påstands alvorlige karakter er der ikke fremført noget eller tilbudt beviser til støtte hervor, og den bør følgelig forkastes.

36 Sagsøgerne gør endvidere gældende, at udvælgelsesprøverne er behæftet med magtfordrejning, idet der — skønt de var tænkt som »indhentningsprøver«, der skulle give vid adgang til kategori A for tjenestemænd i kategori B — senere blev lagt pres på udvælgelseskomiteerne med henblik på, at disse skulle foretage en strengere bedømmelse for at indskrænke antallet af bestående og således give mulighed for et større antal ansættelser via almindelige udvælgelsesprøver.

37 Oprettelsen af en ansættelsesreserve er et led i ansættelsesmyndighedens rekrutteringspolitik;

38 det er godtgjort, at Kommissionen, før udvidelsen af Fællesskabet ved de nye medlemsstaters tiltrædelse, ad denne vej tilsigtede at åbne adgang til stillinger i kategori A, hvis antal var blevet udvidet, for allerede ansatte i kategori B, der havde bevist deres egnethed;

39 den 22. juli 1971 traf Kommissionen afgørelse om parallelt med afholdelsen af interne udvælgelsesprøver i oktober 1971 inden årets afslutning at afholde almindelige udvælgelsesprøver med henblik på besættelse af identiske stillinger;

40 da Kommissionen havde besluttet at kombinere disse to fremgangsmåder til de ekstra ansættelser i kategori A, var det, i betragtning af udvidelsen af Fællesskabet, berettiget at anbefale udvælgelseskomiteerne, at de ved deres bedømmelseskriterier tog hensyn til karakteren af og formålet med den påtænkte ansættelse, sålænge den respekterede de nævnte udvælgelseskomiteers uafhængighed;

41 følgelig kunne Kommissionen anmode udvælgelseskomiteerne om at tage hensyn til det omtrentlige antal stillinger i løbebane A7/A6, som den regnede med at kunne besætte ved at udtømme den ansættelsesreserve, der skulle oprettes.

42 Sagsøgerne støtter sig dels på den omstændighed, at referatet fra møderne i udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/A/268 viser, at medlemmerne af denne udvælgelseskomité afslog at følge et forslag fra formanden om at nedsætte alle karakterer under 53 point til under 48 point — grænsen for optagelse på egnethedslisten — og dels på, at antallet af ansøgere, der blev optaget på egnethedslisten for denne udvælgelsesprøve, var meget højere end i de andre udvælgelsesprøver;

43 de udleder deraf, at udvælgelseskomiteerne for de andre udvælgelsesprøver og navnlig udvælgelseskomiteerne for de udvælgelsesprøver, hvori sagsøgerne deltog — idet de bøjede sig for ordren — har manipuleret med karaktererne;

44 til støtte for denne påstand erklærer sagsøgeren Bouyssou, at et medlem af udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/264 har sagt til en tredje person, at sagsøgeren havde bestået udvælgelsesprøven, skønt det senere viste sig, at sagsøgerens karakter var 47;

45 sagsøgeren Campogrande hævder på sin side, at hendes karakter af udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/264 blev nedsat fra 52 til 47;

46 sagsøgerne tilbyder vidnebevis til støtte for de omstændigheder, de påberåber sig.

47 Det fremgår af en sammenlignende undersøgelse af resultaterne af de forskellige udvælgelsesprøver, at antallet af beståede er som følger nævnt i faldende rækkefølge: 55 % (KOM/A/268: 28 ud af 51), 30,9 % (KOM/A/264: 17 ud af 55), 21,2 % (KOM/A/266: 12 ud af 44), 20,5 % (KOM/A/267: 8 ud af 39) og 15,7 % (KOM/A/265: 10 ud af 64);

48 selv om disse tal ubestrideligt afslører betydelige forskelle, der måske kan forklares enten ved emnernes sværhed, udvælgelseskomiteernes strenghed eller ansøgernes grad af forberedelse, angiver de imidlertid slet ikke noget brud mellem KOM/A/268 og de andre udvælgelsesprøver og berettiger i ingen henseende den antagelse, at udvælgelseskomiteerne for de andre udvælgelsesprøver gav efter for pres eller hensyn, der var deres arbejde uvedkommende, og som udvælgelseskomiteen for KOM/A/268 havde modstået;

49 i øvrigt følger det af sagens akter, at udvælgelseskomiteerne i deres kontakter med de tjenestegrene, der stod for afholdelsen af udvælgelsesprøverne, ikke undlod at hævde deres uafhængighed og endog afviste de forslag, Kommissionen fremsatte;

50 endelig fremgår det af det brev, der in tempore non suspecto blev skrevet af Krauss, som var formand for udvælgelseskomiteen for KOM/A/268, at »lorsqu'il y avait des indications que les jurys ne tiendraient pas compte des chiffres évalués par Monsieur Coppé, il y avait encore eu un entretien qui est resté sans suite de la part des jurys qui ont insisté sur leur indépendance«[1], og »il n'y avait aucun numerus clausus et que par ailleurs les jurys ont agi dans l'indépendance qui leur est non seulement garantie mais imposé par le statut«[2];

51 under disse omstændigheder kan bevistilbud, der skal godtgøre en — endog ekceptionel — strenghed fra visse udvælgelseskomiteers side i forhold til de andre, ikke føre til en konstatering af, at den pågældende udvælgelsesprøve af denne grund er ulovlig, når det allerede af sagens akter fremgår, at denne strenghed hverken var resultatet af pression eller af hensyn, der var tjenestens interesser uvedkommende;

1 — »Efter som det forlød, at udvælgelseskomiteerne ikke tog hensyn til de af Coppé anslåede tal, afholdtes der endnu et møde, som ikke fik nogen indvirkning på udvælgelseskomiteerne, der holdt fast på deres uafhængighed«.

2 — »der ikke var nogen numerus clausus, og at udvælgelseskomiteerne i øvrigt handlede med den uafhængighed, der ikke alene garanteres men også pålægges dem i vedtægten«.

52 det ville forholde sig på tilsvarende måde, selv om det blev godtgjort, at visse ansøgeres karakter er blevet nedsat under komiteernes drøftelser;

53 i øvrigt er den undersøgelse af egnetheden, som en udvælgelseskomité skal foretage, fremfor alt af sammenlignende karakter og dækkes af den grund af den tavshedspligt, der gælder for disse drøftelser, således at disse kun kan falde ind under Domstolens kontrol i tilfælde af åbenbar krænkelse af de regler, der gælder for udvælgelseskomiteernes arbejde;

54 da dette ikke er tilfældet i denne sag, må søgsmålsgrunden forkastes.

55 Sagsøgerne hævder også, at udvælgelsesprøverne er ulovlige, fordi meddelelserne om udvælgelsesprøverne af 3. november 1971 i strid med artikel 1, litra g i bilag III til vedtægten af 1968 ikke angiver nogen aldersgrænse.

56 Denne bestemmelse fastsatte, sådan som den var affattet før ændringen ved artikel 48 i forordning nr. 1473/72 af 30. juni 1972 (JO nr. L 160 af 16.7.1972, s. 10), at der i meddelelsen om udvælgelsesprøver skulle nævnes en aldersgrænse, som skulle udskydes for dem, der havde været ansat i mindst et år;

57 denne bestemmelse blev af Kommissionen, der er beføjet til at udstede sådanne meddelelser, fortolket således, at den fritog den for at nævne en aldersgrænse, når den ikke fandt grund til at fastsætte en sådan;

58 i det foreliggende tilfælde fandt Kommissionen — som den var berettiget til — at der, i betragtning af de omtvistede udvælgelsesprøvers natur og navnlig, at det var interne prøver med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve med en begrænset gyldighedsperiode, ikke at hensyn til tjenestens interesser var behov for en aldersgrænse;

59 som følge af en dom afsagt af Domstolens første afdeling den 22. marts 1972 i sag nr. 78/71 (Costacurta), i henhold til hvilken denne hensigt udtrykkeligt skal være angivet, gav Kommissionen ved en meddelelse i personaleposten af 29. marts 1972, efter at udvælgelsesprøverne allerede var indledt, formelt udtryk for den beslutning, den havde truffet i så henseende;

60 denne meddelelse opfyldte — omend forsinket — efter omstændighederne i det konkrete tilfælde kravene i bilag III, hvis mål den virkeliggjorde ved ikke at udelukke nogen ansøger på grund af alder;

61 det står fast, at der hverken ved adgangen til prøverne eller på noget tidspunkt under udvælgelsesprøvernes afvikling eller ved de efterfølgende forfremmelsesprocedurer er sket udelukkelse af nogen tjenestemand på grund af en aldersgrænse;

62 søgsmålsgrunden må derfor forkastes.

63 Efter at der under de mundtlige forhandlinger er fremlagt et referat fra mødet den 22. juli 1972, hvorunder Kommissionen drøftede afholdelsen af de omtvistede udvælgelsesprøver, har sagsøgerne fremsat nye betragtninger, hvoraf der kan udskilles 3 nye søgsmålsgrunde;

64 de fremfører, at der ved disse drøftelser blev omtalt 6 udvælgelsesprøver, hvorimod der kun blev organiseret 5, at det fremgik af drøftelserne, at udvælgelsesprøverne skulle være forbeholdt tjenestemænd i kategori B, men at der deltog tjenestemænd fra tjenestegruppen LA, og endelig, at der, som det skete for hver tjenestemand skulle oprettes et identitetskort, som skulle udfærdiges af administrationen og ikke af ansøgerne;

65 efter sagsøgerens opfattelse var disse fejl af en sådan karakter, at de omtvistede udvælgelsesprøver må betegnes som ulovlige.

66 Uden at træffe afgørelse af, om der på dette tidspunkt af sagen kan fremføres nye søgsmålsgrunde, må det i første række bemærkes, at beslutningen om afholdelsen af udvælgelsesprøverne fik sin endelige, juridiske udformning i de meddelelser om udvælgelsesprøver, der blev bragt til personalets kundskab;

67 det kompetente organs drøftelser, som de fremgår af mødereferaterne, kan kun tillægges betydning i strid med den omhandlede, klare afgørelse, hvis de tydeligt viser, at den formelle afgørelse er uforenelig med det, der faktisk blev besluttet ved afslutningen af drøftelserne;

68 dette er ikke tilfældet i denne sag;

69 af sagens akter fremgår det, at grunden til, at der kun blev organiseret 5 udvælgelsesprøver i stedet for de planlagte 6, var den, at KOM/A/268 omfattede prøver dels vedrørende landbruget og dels vedrørende databehandling;

70 selv om denne omstændighed ikke er tegn på en særlig omhyggelig arbejdsmetode, kan den dog i ingen henseende medføre de anfægtede handlingers ulovlighed;

71 selv om det endvidere er godtgjort, at de omtvistede udvælgelsesprøver med sikkerhed var beregnet på at lade tjenemænd i kategori B komme op i kategori A, tillader hverken referatets ordlyd eller dets mening at slutte, at de var forbeholdt ansatte i nævnte kategori;

72 tværtimod ville det i betragtning af omstændighederne ved oprettelsen af en almindelig reserve og under hensyntagen til tilstrømningen af tjenestemænd fra de nye medlemsstater have givet anledning til betænkeligheder, såfremt man havde indført en forskelsbehandling ved at udelukke tjenestemænd fra andre kategorier, der opfyldte adgangsbetingelserne.

73 Endelig indeholder mødereferatet intet, hvoraf det kan sluttes, at ansøgernes identitetskort ikke kunne udarbejdes af dem selv;

74 disse søgsmålsgrunde må derfor under alle omstændigheder forkastes.

II—Vedrørende særskilte søgsmålsgrunde for de forskellige klager

— *Klage 112/73, Campogrande*

75 Frk. Campogrande, hvis ansøgning til udvælgelsesprøven KOM/A/264 oprindelig ikke blev taget til følge, fik den 22. marts 1972 meddelelse om, at hun havde fået adgang til at deltage i prøverne;

76 hun hævder således at have været udsat for forskelsbehandling, dels fordi de skriftlige prøver begyndte dagen efter, den 23. marts 1972, og dels fordi hun først med en forsinkelse på 12 dage i forhold til de andre ansøgere fik kendskab til den anbefalede litteratur, som der blev givet oplysninger om i brevet om adgangen til prøverne.

77 I henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/264 indebar den skriftlige prøve »udforming af en tjenestemeddelelse eller et møderefera t, hvis emner udvælgelseskomiteen fastsætter«;

78 en prøve af en sådan art forudsætter, at ansøgerne forbereder sig på et bestemt emne;

79 denne prøves art blev i øvrigt offentliggjort allerede den 3. november 1971 ved en meddelelse i personaleposten af denne dato;

80 endvidere vedrørte den litteratur, der blev givet oplysning om i brevet om adgang til prøverne, kun de mundtlige prøver, der skulle afvikles fra den 10. til den 28. april 1972;

81 da det afslag, som sagsøgeren først fik, blev trukket tilbage efter hendes anmodning, er hun ikke længere berettiget til på dette punkt at bestride lovligheden af den udvælgelsesprøve, hvori hun frivilligt har deltaget.

— *Klage 112 og 145/73 Campogrande og Bouyssou*

82 Sagsøgerne Campogrande og Bouyssou gør gældende og tilbyder at bevise, at en ansøger til udvælgelsesprøve KOM/A/264 kunne aflægge sprogprøven på engelsk.

83 Det fremgår ikke, at udvælgelseskomiteen har lagt vægt på dette forhold, såfremt det overhovedet er rigtigt, ved den sammenlignende bedømmelse, da den pågældende faktisk ikke blev optaget på listen over egnede ansøgere.

— *Klage 144/73 og 145/73 De Vleeschauwer og Bouyssou*

84 Efter sagsøgerne De Vleeschauwer og Bouyssou's opfattelse svarede den skriftlige prøve ikke til den beskrivelse, der blev givet i meddelelsen om udvælgelsesprøven;

85 det blev meddelt ansøgerne mundtligt ved prøvens begyndelse, at denne ud over en sammenfatning indebar en kritisk kommentar, mens meddelelsen om udvælgelsesprøven nævnte »udformning« af en tjenestemeddelelse eller et mødereferat, hvis emner udvælgelseskomiteen fastsætter;

86 dette forhold indebar en forskelsbehandling mellem ansøgerne, da de mundtlige instruktioner blev oversat og forstået forskelligt.

87 Det drejede sig om en udvælgelsesprøve, hvorved de bestående ville blive udnævnt til fuldmægtigstillinger i løbebane A7/A6;

88 i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 5 omfatter denne kategori stillingsgrupper »svarende til en styrings- eller en rådgivende funktion, der kræver universitetsuddannelse eller hermed ligestillede faglige kundskaber«;

89 selv om »udformninger« af en tjenestemeddelelse eller et mødereferat ikke nødvendigvis indebærer en kritisk kommentar, udelukker den det imidlertid ikke, og en opfordring til den kritiske sans hos ansøgere til en stilling i kategori A burde ikke kunne overraske disse så meget, at det kan udgøre en fejl, der medfører udvælgelsesprøvens ugyldighed.

— *Klage 144/73 De Vleesschauwer*

90 Sagsøgeren De Vleeschauwer støtter sig desuden på en række detaljer vedrørende forberedelsen af udvælgelsesprøve KOM/A/265 og afviklingen af prøverne;

91 han henviser til den indføjelse af en ekstra valgmulighed, energiøkonomi, der skete efter meddelelsen om udvælgelsesprøven, til fejl ved oplysningen om den litteratur, ansøgerne skulle bruge, og til sproglige uligheder ved afviklingen af prøverne.

92 Den forsinkede indføjelse af en ny valgmulighed kan eventuelt kun være diskriminatorisk overfor ansøgere, der har valgt dette emne, hvilket ikke er tilfældet for sagsøgerens vedkommende.

93 Fejlen vedrørende oplysningen om litteraturen bestod i, at der blev henvist til et internt dokument fra Kommissionen, som kun eksisterede på fransk og tysk.

94 Selv om sagsøgeren, der havde valgt det nederlandske sprog til prøverne, har ret til at få prøverne afviklet på dette sprog, sker der ingen forskelsbehandling af ansøgerne ved blandt den litteratur, som ansøgerne kan hente hjælp i ved forberedelsen til udvælgelsesprøven, at give oplysninger om bl.a. litteratur affattet på et andet sprog end det, som en bestemt ansøger har valgt til prøverne.

95 Sagsøgeren klager endelig over, at han blev udsat for forskelsbehandling, idet han, der — angiveligt som følge af en dårlig oversættelse af udtrykket »langue maternelle« i meddelelsen om udvælgelsesprøven — valgte at aflægge prøven på nederlandsk, skulle oversætte til dette sprog, mens fransk hovedsageligt er hans arbejdssprog.

96 Det er reglen ved sprogprøver, at der oversættes til det sprog, kandidaten har valgt at aflægge prøve på, og denne regel blev fulgt for sagsøgerens vedkommende;

97 disse forskellige klagepunkter kan derfor ikke tages til følge.

98 Klagerne må herefter forkastes.

Vedrørende sagsomkostningerne

99 Sagsøgerne har ikke fået medhold i deres klager;

100 i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 bliver den part, der har tabt sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom;

101 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de af dem afholdte udgifter ved klager indgivet af Fællesskabernes ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Klagerne forkastes.**
2. **Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.**

C. Ó Dálaigh A. M. Donner J. Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. oktober 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

C. Ó Dálaigh
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 9. JULI 1974 [1]

Høje Ret.

Den 3. november 1971 offentliggjorde Kommissionen fem meddelelser om interne udvælgelsesprøver, som var ens bortset fra ét punkt. Hver meddelelse oplyste at vedkommende udvælgelsesprøve skulle foregå på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, og at dens formål var oprettelsen af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i lønklasserne A 6 og A 7. Der er ingen tvivl om, at Kommissionens hovedformål med at afholde disse udvælgelsesprøver var at skabe

1 — Oversat fra engelsk.